

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 10801 af 27/02/2009 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse 62-09 om handicappet barn - sansemotorisk træning - længerevarende behandlingsforløb

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500339-08

Ankestyrelsens principafgørelse 62-09 om handicappet barn - sansemotorisk træning - længerevarende behandlingsforløb

Resume:

Sansemotorisk træning til en hjemmeboende 13-årig pige med motoriske og kognitive vanskeligheder blev anset som længerevarende behandlingsforløb, hvortil der ikke kunne ydes støtte efter servicelovens § 11, stk. 3.

Sansemotorisk træning kunne endvidere ikke betragtes som vedligeholdelsestræning i servicelovens forstand.

Kassation:

Principafgørelsen er afløst af en nyere afgørelse

Kassationsdato:

28-03-2012

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 11, stk. 3, § 86, stk. 2 og § 44

Sagsfremstilling:

Forældrene til en 13-årig pige med motoriske og kognitive vanskeligheder søgte kommunen om sansemotorisk træning til datteren. Pigen havde motoriske vanskeligheder i form af nedsat balance og nedsat koordinering af krop, arme og ben. Hun havde modtaget intensiv træning hos privat praktiserende ergoterapeut.

Kommunen meddelte afslag på ansøgningen i henhold til servicelovens § 11, stk. 3, og § 86, stk. 2.

Kommunen anførte, at sansemotorisk træning ansås for behandling, og at behandling som alt overvejende hovedregel ikke kunne bevilges efter servicelovens bestemmelser. Den behandling, der kunne ydes hjælp til efter servicelovens § 11, stk. 3, var den enkeltstående behandling, der var nødvendig med henblik på at kunne vurdere behovet for hjælp til dækning af merudgifter efter servicelovens § 41. Et længere behandlingsforløb bestående af f.eks. sansemotorisk træning faldt derfor uden for servicelovens § 11, stk. 3.

Kommunen anførte endvidere, at servicelovens § 86, stk. 2, omhandlede vedligeholdelsestræning, og at ergoterapeutisk træning ikke var en vedligeholdelsestræning i servicelovens forstand.

Det sociale nævn tiltrådte kommunens afgørelse.

Nævnet anførte, for så vidt angik servicelovens § 11, stk. 3, at der efter bestemmelsen ikke var hjemmel til at bevilge et fortløbende behandlingsforløb. Nævnet vurderede, at bestemmelsen alene fandt anvendelse i de tilfælde, hvor der var tale om en enkeltstående behandling til udredning af behovet for hjælp og ikke i de situationer, hvor der var tale om et længere behandlingsforløb.

For så vidt angik servicelovens § 86, stk. 2, jf. § 44, anførte nævnet, at sansemotorisk træning ikke kunne betragtes som vedligeholdelsestræning som nævnt i bestemmelsen. Nævnet lagde ved afgørelsen vægt

på vejledningen om personlig og praktisk hjælp, træning, forebyggelse mv., pkt. 91, hvoraf det fremgik, at vedligeholdelsestræning blev defineret som målrettet træning for at forhindre funktionstab og for at fastholde hidtidige funktionsniveau.

Nævnet henviste til, at det fremgik af sagens oplysninger, at sansemotorisk træning ville udvikle pigens sansemotoriske funktionsniveau og øge hendes kropsbevidsthed, bevægeglæde og fokuseringsevne, hvilket måtte forventes tillige at øge hendes generelle trivsel samt forudsætninger for indlæring i skolen. Nævnet fandt, at der således ud fra sagens oplysninger ikke var indikation for, at pigens motoriske færdigheder blev dårligere, såfremt hun ikke modtog sansemotorisk træning.

Nævnet fandt herefter ikke grundlag for at pålægge kommunen at yde forældrene det ansøgte efter servicelovens § 86, stk. 2.

I klagen til nævnet henviste forældrene til Principafgørelse O-109-96, hvorefter der blev bevilget ergoterapeutisk behandling, jf. dagældende bistandslov § 28, jf. § 29.

Nævnet bemærkede i anledning af forældrenes henvisning til Principafgørelse O-109-96, at bestemmelserne i dagældende bistandslovs §§ 28 og 29 var videreført i servicelovens § 11, stk. 3. Nævnet bemærkede videre, at der i den konkrete Principafgørelse var tale om midlertidige foranstaltninger, som alene blev bevilget for en begrænset periode, hvilket var i overensstemmelse med fortolkningen af nuværende servicelovs § 11, stk. 3.

Forældrene anførte i deres klage over nævnets afgørelse, at det ikke stod i servicelovens § 11, stk. 3, at bestemmelsen kun handlede om enkeltstående behandling med henblik på udredning af et behov for hjælp gennem længere tid, og at serviceloven efter deres opfattelse havde til formål at forebygge, at problemerne for et barn/ung voksede sig større. Det måtte derfor også være inde i formålsbegrebet, at sikre tilstrækkelig vedligeholdelsestræning, så det bliver muligt for deres datter, på trods af hendes handicap, at blive i stand til at finde egnet uddannelse/beskæftigelse med henblik på selvforsørgelse som voksen.

Ved genvurdering af sagen fandt nævnet ikke anledning til at genoptage sagen.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om der var hjemmel til at yde støtte til et fortløbende behandlingsforløb.

Note:

Afløst af 80-12

Afgørelse:

Ankestyrelsen traf afgørelse om, at forældrene ikke var berettiget til sansemotorisk træning til deres datter.

Ankestyrelsen fandt, at den type behandling, der kunne ydes efter servicelovens § 11, stk. 3, var den indledende behandling, der var nødvendig for at kunne vurdere behovet for hjælp. Der kunne således alene bevilges støtte til enkeltstående, eller helt midlertidige og kortvarige behandlingsforløb. Længerevarende behandlingsforløb faldt derfor uden for bestemmelsen.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at der var ansøgt om et længerevarende forløb med sansemotorisk træning.

Ankestyrelsen havde ved vurderingen inddraget Principafgørelse O-109-93, hvorefter ergoterapeutisk behandling var at ligestille med rådgivning og vejledning efter bistandslovens § 28, jf. § 29 (svarende til servicelovens § 11, stk. 3). Ankestyrelsen bemærkede, at ergoterapeutisk behandling, råd og vejledning var midlertidige foranstaltninger, som var givet for en vis periode.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at bestemmelsen i servicelovens § 86, stk. 2, omhandlede vedligeholdelsestræning, hvorved måtte forstås målrettet træning for at forhindre funktionstab og for at fastholde det hidtidige funktionsniveau.

Ankestyrelsen vurderede, at den ansøgte sansemotorisk træning ikke kunne betragtes som vedligeholdelsestræning i servicelovens forstand. Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at det var oplyst af en børneergoterapeut, at sansemotorisk træning ville kunne udvikle pigens sansemotoriske funktionsniveau og på den måde øge hendes kropsbevidsthed, bevægeglæde og fokuseringsevne, hvilket måtte forventes at øge hendes generelle trivsel samt forudsætninger for indlæring i skolen.

Ankestyrelsen fandt, at sansemotorisk træning således ikke havde til formål at forhindre funktionstab eller fastholde hidtidigt funktionsniveau.

Ankestyrelsen kom således til det samme resultat som det sociale nævn.